

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/67/2016
Identifikačné číslo spisu: 8105207766
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8105207766.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Union poisťovňa, a. s., so sídlom Bajkalská 29/A, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051, zastúpeného Mgr. Andreou Vónkomerovou, poverenou zamestnankyňou, proti žalovanému: A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XX, XXX XX S., zastúpenému JUDr. Mgr. Radimom Komkom, LL.M., advokátom, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, o zaplatenie 281,45 Eur s príslušenstvom, vedeného na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 18Cb/55/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu Prešove zo dňa 29. októbra 2013, č. k. 3Cob/15/2013-262, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 25. októbra 2012, č. k. 18Cb/55/2006-217, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 281,45 Eur s úrokmi z omeškania 8 % ročne odo dňa 11.04.2005 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 281,45 Eur (8.479,- Sk) s 8 % ročným úrokom z omeškania odo dňa podania žaloby spolu s náhradou trov konania. Svoj nárok žalobca odôvodnil s poukazom na obsah Zmluvy č. 17 97 zo dňa 30.06.2002 (ďalej len „Zmluva“) uzavretou so žalovaným v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalovaný vykonával činnosť rodinného poisťného poradcu. Účelom Zmluvy bolo, aby žalovaný v mene žalobcu uzatváral poisťné zmluvy na produkty životného poistenia za odmenu vo forme provízie stanovenej podľa Provízneho systému, ktorý tvoril Prílohu č. 1 Zmluvy (ďalej len „Provízny systém“). Podľa článku VI bod 1. Provízneho systému bol žalovaný ako rodinný poisťný poradca povinný vrátiť začiatočnú províziu a odmenu za získanie nového rodinného poisťného poradcu za poisťnú zmluvu životného poistenia v plnej výške, ak poisťná zmluva zanikla do dvoch mesiacov od začiatku poistenia. Žalovaný uzavrel v mene žalobcu zmluvy životného poistenia vedené pod číslom: 47606, 45483, 45535,

50186, 50187, 50189, 44427, 51293, 45539, 44454 a 45541 (ďalej len „zmluvy“), pričom tieto zmluvy zanikli spôsobom zodpovedajúcim vráteniu nezaslúženej časti provízií podľa článku VI. bod 2 Provízneho systému.

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný uzatvoril so žalobcom Zmluvu ako podnikateľ. Prihliadal pritom na výpis zo živnostenského registra, z ktorého bolo zrejmé, že žalovaný podnikal ako podnikateľský subjekt s predmetom podnikania, okrem iného, aj sprostredkovanie obchodu a služieb až do 04.09.2006. Zmluvu podľa obsahu súd prvej inštancie klasifikoval ako zmluvu o obchodnom zastúpení podľa ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka. Vzhľadom na žalobcom predložený rozpis výpočtu výšky nezaslúženej časti provízií, súd prvej inštancie uviedol, že žalovanému vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi „nezaslúženú“ časť vyplatenej provízie vo výške žalovanej istiny, tzn. 281,45 Eur (tzn. 8.479,- Sk). Nakoľko k jej vráteniu zo strany žalovaného nedošlo, súd prvej inštancie kvalifikoval nárok ako bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je žalovaný povinný vrátiť v súlade s ust. § 459 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Omeškanie žalovaného s vrátením časti vyplatenej provízie malo za následok vznik nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka vo výške 8 % ročne odo dňa podania žaloby až do konečného zaplatenia.

4. Obranu žalovaného spočívajúcu vo vyslovení neplatnosti článku VI. Provízneho systému posúdil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie svoj názor odôvodnil tým, že si žalobca spolu so žalovaným obaja v postavení podnikateľov dohodli konkrétne podmienky, na splnenie ktorých bolo viazané vyplatenie provízie, resp. povinnosť jej vrátenia. Predmetné ustanovenie súd prvej inštancie posúdil ako motivačné pre žalovaného, aby konal s náležitou odbornou starostlivosťou pri výbere osôb, pri ktorých je predpoklad riadneho plnenia si zmluvnej povinnosti počas doby viazanosti. Okrem iného malo dané ustanovenie chrániť žalobcu pred prípadným uzatváraním zmlúv so subjektami, ktoré si v požadovanej viazanej lehote nebudú plniť svoje zmluvné povinnosti. Vedomosť žalovaného, o povinnosti konať s náležitou odbornou starostlivosťou pri výbere osoby poisťníka, aby mu v budúcnosti nevznikla povinnosť celú províziu alebo je alikvotnú časť vrátiť, bola daná od počiatku existencie zmluvného vzťahu so žalobcom. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie nemohol konštatovať neplatnosť predmetného ustanovenia a nestotožnil sa ani s argumentáciou žalovaného o výkone práva žalobcu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

5. V rámci rozhodovania o priznaní trov konania súd prvej inštancie prihliadal na zdravotný stav a sociálnu situáciu žalovaného, ktoré považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O. s. p., pre ktoré žalobcovi aj napriek úspechu v konaní trovy konania nepriznal.

6. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu a žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 29. októbra 2013, č. k. 3Cob/15/2013-262, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 268,50 Eur s 8 % úrokom z omeškania odo dňa 14.03.2006 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietol. Vo výroku o trovách konania odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že je žalovaný povinný nahradiť žalobcov trovy celého konania vo výške 1.002,56 Eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo čiastočne dôvodné odvolanie žalobcu a rovnako aj odvolanie žalovaného.

7. Pre výpočet sumy „nezaslúženej“ časti provízie považoval odvolací súd za relevantné ustanovenie článok VI. bod 3 Provízneho systému, v zmysle ktorého nezaslúžená časť začiatkovej provízie za zmluvu životného poistenia, ktorú rodinný poisťný poradca (žalovaný) je povinný vrátiť, je určená podľa uhradeného poistného, t. j. pre určenie časti provízie na vrátenie je rozhodujúce poistné obdobie, do konca ktorého je uhradené bežné poistné. Odvolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že výška nezaslúženej časti začiatkovej provízie predstavovala sumu vo výške 268,40 Eur (tzn. 8.088,96 Sk). V dôsledku vyššie uvedeného odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 268,40 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8 % odo dňa 14.03.2006, pričom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

8. Odvolací súd vzhľadom na status žalovaného ako podnikateľa, resp. živnostníka, pri uzatváraní Zmluvy skonštatoval, že Zmluvu je potrebné posudzovať podľa ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka ako zmluvu o obchodnom zastúpení. Odvolací súd poukázal na ust. § 267 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého vo vzťahoch upravených Obchodným zákonníkom neplatí ust. § 49 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého môže zmluvná strana odstúpiť od zmluvy, pokiaľ bola táto uzavretá v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Tvrdenie žalovaného, že nechcel uzatvoriť

Zmluvu, ale pracovnú zmluvu, odvolací súd nepovažoval za relevantné. Argumentácia žalovaného spočívajúca vo vymožení dlžného poistného žalobcom od poistených z hľadiska vrátenia časti nezaslúženej provízie bola podľa odvolacieho súdu nedôvodná. Odvolací súd zdôraznil, že na vrátenie časti nezaslúženej provízie sa vzťahuje splnenie podmienok v zmysle článku VI bodu 3 Provízneho systému. Článok VI Provízneho systému bol podľa žalovaného v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, avšak odvolací súd sa týmto názorom nestotožnil. Nakoľko bol žalobca v konaní úspešný na 95 % a žalovaný na 5 %, odvolací súd postupoval v zmysle ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a priznal žalobcovi náhradu trov konania v pomere 90 %, tzn. 1.002,56 Eur.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 238 ods. 1 a 2 O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Žalovaný sa s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nestotožnil a označil ho za nesprávny a nespravodlivý. V rámci dovolania žalovaný uviedol, že Zmluva nebola vykonateľná, nakoľko žalobca konal v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a k bezdôvodnému obohateniu nedošlo (nakoľko náklady vynaložené pri sprostredkovaní uzavretia poistnej zmluvy prevyšovali príjmy za sprostredkovanie). V súvislosti s priznaním nároku na náhradu trov konania v prospech žalobcu odvolacím súdom žalovaný vyjadril svoj nesúhlas a poukázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie, kde trovy konania priznané neboli z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Vzhľadom na svoj zdravotný stav a sociálnu situáciu žalovaný zastáva názor, že právnenému zástupcovi žalobcu nepatrí žiadna náhrada trov konania. Okrem iného žalovaný argumentoval tým, že Zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré mali za následok nerovnováhu práv a povinností medzi poisťovníou a sprostredkovateľom, a to v neprospech slabšej strany, ktorou v danom prípade bol žalovaný ako sprostredkovateľ.

10. Zároveň žalovaný upriamil pozornosť na skutočnosť, že neuzatváral v mene žalobcu žiadne zmluvy, ale ich uzavretie žalobcovi len sprostredkoval. Na uzavretie poistných zmlúv žalovanému chýbali podklady pre výpočet poistného ako aj ďalšie technické a programové vybavenie. Podľa tvrdení žalovaného Zmluva bola svojím obsahom zmluvou sprostredkovateľskou, a nie zmluvou o obchodnom zastúpení. Uzavretie Zmluvy žalobcom s osobou ťažko zdravotne postihnutou kvalifikoval žalovaný ako konanie účelové, ktorým sa žalobca chce obohatiť na úkor žalovaného. Žalovaný sa bránil aj tým, že žalobca už získal finančný prospech z obchodov, ktoré sprostredkoval žalovaný a má snahu získať ďalší prospech od žalovaného. Ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka má podľa žalovaného vyššiu právnu silu ako ustanovenia v zmluvách, teda článok VI Provízneho systému. Záver odvolacieho súdu, v ktorom skonštatoval vznik bezdôvodného obohatenia v prospech žalovaného, považuje žalovaný za nesprávny a neodôvodnený. Okrem iného žalovaný v rámci dovolania namietal existenciu prietahov v priebehu konania ešte na úrovni súdu prvej inštancie, ktorá má zásadný vplyv na konečnú sumu úrokov z omeškania. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu žalovaný označil ako spôsob určitej zaujatosti voči jeho osobe, a to s ohľadom na skutočnosť, že odvolací súd rozhodol v jeho neprospech ako zraniteľnejšej strany.

11. Po zmene právneho zástupcu žalovaný v rámci doplnenia dovolania uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je oproti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nečakané a nepredvídateľné, a to najmä v súvislosti s výrokom o priznaní trov konania. Žalovaný sa domnieva, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 213 ods. 2 O. s. p., keď účastníkom, a teda aj samotnému žalovanému, nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii ust. § 224 ods. 2 O. s. p. namiesto ust. § 150 O. s. p. použitému súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené žalovaný namietal vadu konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. V danom konaní podľa žalovaného nie je možné preskúmať správnosť postupu súdu prvej inštancie s tým, že jeho rozhodnutie neobsahuje dostatočné odôvodnenie a súd dané konanie nesprávne právne posúdil. S prihliadnutím na uvedené žalovaný skonštatoval, že je napadnuté rozhodnutie v hrubom rozpore s ustálenou judikatúrou.

12. K dovolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril s tým, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vec správne právne posúdil a dospel k správnym skutkovým zisteniam, preto nie je dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu. Okrem iného dovolanie žalovaného podľa žalobcu nespĺňa zákonné predpoklady, preto žalobca žiadal podané dovolanie odmietnuť.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. §

443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

14. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 01.01.2015 (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, ust. § 237 a ust. § 238 O. s. p.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

16. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až ust. 239 O. s. p.

17. Z dôvodov uvedených v ust. § 237 O. s. p. je možné dovoláním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti (ust. § 242 ods. 1 O. s. p.). V prípade, že dovolací súd zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 O. s. p. prípustné.

18. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku zákon vymedzuje v ust. § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p. Naopak dovolanie proti rozsudku nie je prípustné z dôvodov uvedených v ods. 4 a ods. 5 tohto ustanovenia.

19. Podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle ust. § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

20. Podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4.

21. V danom prípade je dovoláním žalovaného napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, preto dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p. procesne prípustné.

22. Avšak podľa ust. § 238 ods. 5 O. s. p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

23. Konanie v obchodnej veci o peňažné plnenie začalo na súde prvej inštancie dňa 11.04.2005. Výšku minimálnej mzdy v deň podania návrhu na súde prvej inštancie, upravoval zákon č. 90/1996 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“). V zmysle ust. § 2 ods. 1 zákona výška minimálnej mzdy je za mesiac 6.500,- Sk pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou. Podľa ust. § 6a ods. 1 zákona výšku minimálnej mzdy podľa odsekov 2 a 4 ustanoví nariadenie vlády Slovenskej republiky vždy k 1. októbru kalendárneho roka. Výšku minimálnej mzdy podľa odseku 5 ustanoví nariadenie vlády Slovenskej republiky vždy k 1. októbru kalendárneho roka, ak vláda rozhodne o jej zvýšení.

24. Podľa ust. § 6a ods. 1 zákona, výška minimálnej mzdy za mesiac sa upraví tak, aby sa rovnala súčine priemernej mesačnej nominálnej mzdy zamestnanca vyjadrenej v Sk na fyzickú osobu, zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok a koeficientu a zaokrúhli sa na celé desiatky korún smerom nahor.

25. Podľa ust. § 6a ods. 3 zákona, koeficient dohodnú zástupcovia štátu, zástupcovia zamestnávateľov a zástupcovia zamestnancov (ďalej len „sociálny partner“) vždy najneskôr do 31. júla kalendárneho roka

na základe návrhu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky predloženého Rade hospodárskej a sociálnej dohody Slovenskej republiky vždy najneskôr do 15. júna kalendárneho roka. Koeficient s presnosťou na dve desatinné miesta dohodnú tak, aby výška minimálnej mzdy za mesiac prevýšila sumu životného minima pre plnoletú fyzickú osobu ustanovenú osobitným predpisom, zvýšenú o príslušné sumy dane z príjmu fyzických osôb podľa osobitného predpisu, poistného na povinné zdravotné poistenie, poistného na nemocenské poistenie, poistného na dôchodkové zabezpečenie a príspevku na poistenie v nezamestnanosti.

26. Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 525/2004 Z. z. bola s účinnosťou od 01.10.2004 stanovená minimálna mzda vo výške 6.500,- Sk (215,76 Eur). Desat'násobok tejto mzdy predstavuje sumu vo výške 65.000,- Sk (2.157,60 Eur). Predmet dovolacieho konania tvorí suma vo výške 281,45 Eur, ktorá neprevyšuje desat'násobok minimálnej mzdy. Z tohto dôvodu dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa ust. § 238 ods. 5 O. s. p. procesne prípustné.

27. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa ust. § 238 O. s. p., ale so zreteľom na povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa ust. § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

28. Žalovaný procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

29. So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (ust. § 237 písm. f/ O. s. p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

30. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

31. Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ust. § 238 O. s. p., a iné vady konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.